

Inkassation 65 000 Kr. Det fremgaar af de Oplysninger, Udvalget har faaet om Restancernes Størrelse, at de fra Juli 1922 til Februar 1923 er steget til 250 000 Kr.; der er altsaa i den mellemliggende Tid en yderligere Stigning paa 81 000 Kr. Dette er en Stigning, som maa forurolige, naar man ved, at disse Restancer er belagt med en Strafrente af 1 pCt. pr. Dag. Skrivelsen til Udvalget oplyser, at der indtil 14. April er indkasseret 134 000 Kr. heraf. Medens der altsaa den 2. Marts, da jeg fik Oplysninger af den højtærede Finansminister, skyldtes 65 000 Kr., er der den 14. April, da Udvalget faar sine Oplysninger, en ubetalt Restance paa ca. 116 000 Kr. Det er en saa kolossal Stigning paa denne Maaned Tid, at det maa forurolige. Og det siger tydeligt og klart, at en Række Restauratører vil arbejde sig dybere og dybere ned i Sumpen paa Grund af denne Strafrente, saa at det ikke vil være muligt at fortsætte. Man kan sige, at en Strafrente af 1. pCt. pr. Dag er en for Staten fin Forretning — det vil sige, hvad Renten angaar —, men det forekommer mig, at det er en Rente, man ikke kan være bekendt, og jeg skal derfor med Glæde stemme for det ærede Medlems Forslag.

Hvad angaar Lovens Varighed, vil jeg under de foreliggende Omstændigheder stemme for Underændringsforslaget om, at Lovens Gyldighed udløber med Udgangen af Juni Maaned 1924. Saaledes som Forholdene er her i Tinget, er der vel ikke Haab om, at Lovforslaget vil blive forkastet, og vi, som er Modstandere af Loven, som aldrig har ønsket den indført, maa derfor gøre, hvad vi kan, for at faa den tidsbegrænset, saaledes at den kan komme med i den Debat, som skal føres op til Valget, og Vælgerne kan komme til at tage Stilling til, om de vil have en Restaurationsskat som et fast Led i vor Skattelovgivning. Jeg skal altsaa stemme for det af det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller stillede Underændringsforslag om at begrænse Lovens Gyldighed til Udgangen af Juni 1924, og jeg haaber, at det konservative Folkepartis Medlemmer vil støtte deres Partifælle paa dette Punkt, idet Forslaget som alt fremhævet er i nøje Overensstemmelse med tidligere Ønsker hos det konservative Folkeparti. Derimod vil jeg selvfølgelig som Modstander af Loven stemme imod Lovforslaget ved tredje Behandling.

Finansministeren (N. Neergaard): Jeg takker for Flertallets Tilslutning til Lovforslaget med de ikke meget indgribende Ændringer.

Til det ærede Medlem Hr. Lemvigh-Müller, som ønsker Loven tidsbegrænset igen, vil jeg sige: der er i Virkeligheden ingen som helst Udsigt til, at vi i en overskuelig Fremtid vil kunne undvære Indtægten af denne Skat, i hvert Tilfælde vil vi ikke kunne undvære den, hvis der atter skal blive Tale om at gaa til Lovgivningsforanstaltninger, som koster Penge, og som vi for Tiden ikke har Raad til; og hvis der i Fremtiden skal være Tale om at lempe paa den overordentlig trykkende Skattebyrde, som hviler paa forskellige Skatteobjekter her i Landet — jeg tænker særlig paa Indkomst- og Formueskatten, som jo har en abnorm Højde —, hvis der skal være Tale om Skattereformer af denne Art og om at strække sig noget videre med Hensyn til Løsningen af Statsopgaver, vil man ikke kunne undvære denne Skat. Jeg føler mig fuldkommen sikker paa, at Resultatet af at holde Loven tidsbegrænset Aar efter Aar eller i 2 Aars Perioder vil kun være det, at man vedligeholder en Agitation mod en i sig selv uundværlig Skat og en Skat, om hvilken ingen kan sige, at den har virket særlig trykkende. Jeg føler mig forvisset om, at den forholdsvis stærke Uro, der har været om Skatten — naar jeg ser bort fra, hvad der kunstigt er tilvejebragt —, udelukkende er holdt ved lige paa Grund af, at Loven er tidsbegrænset, saa at man har haft en Udsigt til at slippe af med den. Der findes naturligvis ikke det Erhverv i Verden, heller ikke Restaurationserhvervet, som ikke ønsker at slippe af med en Skat, det er klart, og naar Loven er tidsbegrænset, er der jo altid en lille Chance for maaske at blive af med den. Dette holder en vis Uro ved lige og en vis Tilbøjelighed hos mange af Erhvervets Udøvere til overfor Kunderne at understrege Skattens meget uheldige Virkninger saa meget som muligt. Jeg tror imidlertid, at naar man staar overfor en Skat, som vi dog alle i vore Hjerter indrømmer ikke kan undværes, bør vi tage Skridtet fuldt ud, fjerne Tidsbegrænsningen og i Stedet for sætte en Revisionsfrist, for at tekniske Ændringer, som maatte være ønskelige, kan blive overvejet.

Jeg kan ikke indrømme, at det Restancebeløb, som det ærede Medlem Hr. H. O. Hansen talte om, er saa abnormt højt. Man maa huske paa, at disse 250 000 Kr. falder paa 8 Maaneder. I disse 8 Maaneder er der indgaaet 12—13 Mill. Kr. i Restaurationsskat, og det forekommer mig, at overfor en ny Skat, som rammer en